उवाच वाक्यं यत्ताभ्यामुक्तं भृगुसुतं प्रति। तच्छ्रुत्वा च्यवनो भार्य्यामुवाच क्रियतामिति।
भर्त्रा सा समनुज्ञाता क्रियतामित्यथाब्रवीत्। श्रुत्वा तदाऽश्विनौ वाक्यं तत्तस्याः क्रियतामिति। १०१५०
ऊचतुराजपुत्रीं तां पतिस्तव विशत्वपः। ततोऽम्भस्च्यवनः शीघ्रं रूपार्थी प्रविवेश ह।
अश्विनावपि तद्राजन् सरः प्राविशतां तदा। ततो मुहूर्त्तादुत्तीर्णाः सर्व्वे ते सरसस्तदा।
दिव्यरूपधराः सर्व्वे युवानो मृष्टकुण्डलाः। तुल्यवेशधरास्त्वेव मनसः प्रीतिवर्द्धनाः।
तेऽब्रुवन्सहिताः सर्व्वे वृणीष्वान्यतमं शुभे। अस्माकमीप्सितं भद्रे पतित्वे वरवर्णिनि।
यच्च वाऽप्यभिकामाऽसि तं वृणीष्व सुशोभने। सा समीक्ष्य तु तान् सर्व्वांस्तुल्यरूपधरान् स्थितान्। १०१५५
निश्चित्य मनसा बुद्ध्या देवी वव्रे स्वकं पतिं। लब्ध्वा तु च्यवनो भार्य्यां वयोरूपञ्च वाञ्छितं।
हृष्टोऽब्रवीन्महातेजास्तौ नासत्याविदं वचः। यथाऽहं रूपसम्पन्नो वयसा च समन्वितः।
कृतो भवद्भ्यां वृद्धः सन् भार्य्याञ्च प्राप्तवानिमां। तस्माद्युवां करिष्यामि प्रीत्याऽहं सोमपीथिनौ।
मिषतो देवराजस्य सत्यमेतद्ब्रवीमि वां। तच्छ्रुत्वा हृष्टमनसौ दिवं तौ प्रतिजग्मतुः।
च्यवनश्च सुकन्या च सुराविव विजह्रतुः। १०१६०
इतिश्रीमहाभारते आरण्यपर्व्वणि तीर्थयात्रापर्व्वणि सुकन्योपाख्याने त्रयोविंशत्यधिकशततमोऽध्यायः॥ १२३॥
॥ लोमश उवाच॥ ततः शुश्राव शर्यातिर्व्वयःस्थञ्च्यवनं कृतं। संहृष्टः सेनया सार्द्धमुपायाद्भार्गवाश्रमं।
च्यवनञ्च सुकन्याञ्च दृष्ट्वा देवसुताविव। रेमे सभार्य्यः शर्यातिः कृत्स्नां प्राप्य महीमिव।
ऋषिणा सत्कृतस्तेन सभार्य्यः पृथिवीपतिः। उपोपविष्टः कल्याणीः कथाश्चक्रे मनोरमाः।
अथैनं भार्गवो राजन्नुवाच परिसान्त्वयन्। याजयिष्यामि राजंस्त्वां सम्भारानवकल्पय।
ततः परमसंहृष्टः शर्यातिरवनीपतिः। च्यवनस्य महाराज तद्वाक्यं प्रत्यपूजयत्। १०१७५
प्रशस्तेऽहनि यज्ञीये सर्व्वकामसमृद्धिमत्। कारयामास शर्यातिर्यज्ञायतनमुत्तमं।
तत्रैनं च्यवनो राजन् याजयामास भार्गवः। अद्भुतानि च तत्रासन् यानि तानि निबोध मे।
अगृह्णाच्च्यवनः सोममश्विनोर्द्देवयोस्तदा। तमिन्द्रो वारयामास गृह्णानं स तयोर्ग्रहं।
॥ इन्द्र उवाच॥ उभावेतौ न सोमार्हौ नासत्याविति मे मतिः। भिषजौ दिवि देवानां कर्म्मणा तेन नार्हतः।
॥ च्यवन उवाच॥ महोत्साहौ महात्मानौ रूपद्रविणवत्तरौ। यौ चक्रतुर्मां मघवन् वृन्दारकमिवाजरं। १०१८०
ऋते त्वां विबुधास्त्वान्यान् कथं वै नार्हतः सवं। अश्विनावपि देवेन्द्र देवौ विद्धि पुरन्दर।
॥ इन्द्र उवाच॥ चिकित्सकौ कर्म्मकरौ कामरूपसमन्वितौ। लोके चरन्तौ मर्त्यानां कथं सोममिहार्हतः।
॥ लोमश उवाच॥ एतदेव यदा वाक्यमाम्रेडयति देवराट्। अनादृत्य ततः शक्रं ग्रहं जग्राह भार्गवः।
गृहीष्यन्तन्तु तं सोममश्विनोरुत्तमं तदा। समीक्ष्य बलभिद्देव इदं वचनमब्रवीत्।
आभ्यामर्थाय सोमस्त्वं गृहीष्यसि यदि स्वयं। वज्रं ते प्रहरिष्यामि घोररूपमनुत्तमं। १०१८५
एवमुक्तः स्मयन्निन्द्रमभिवीक्ष्य स भार्गवः। जग्राह विधिवत् सोममश्विभ्यामुत्तमं ग्रहं।
ततोऽस्मै प्राहरद्वज्रं घोररूपं शचीपतिः। तस्य प्रहरतो बाहुं स्तम्भयामास भार्गवः।